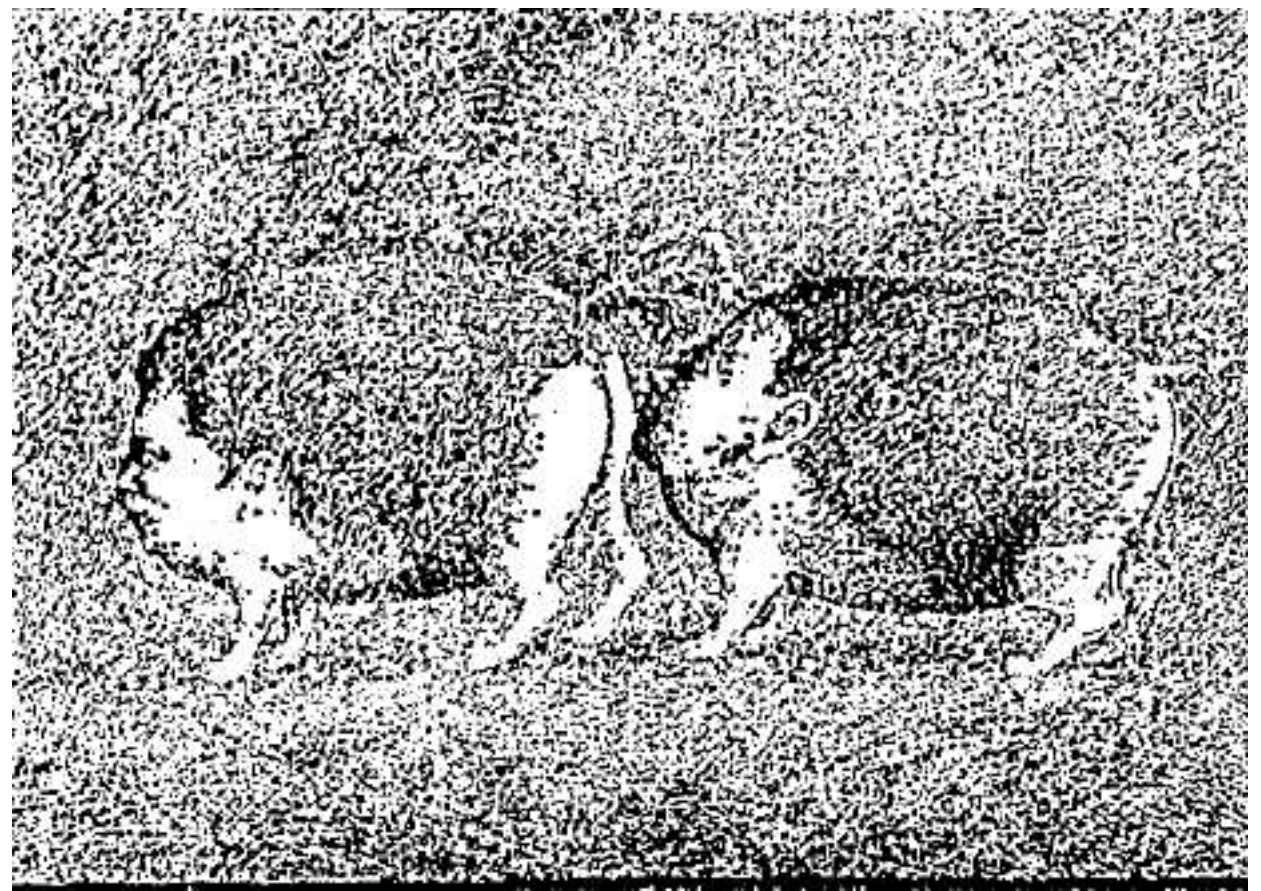

מנשיקות

פיהו

מאת חיים באר

טובים לזה "אמא ואבא"

סוד הקסם החקלאי

מר אריאל שרון, השר-בלי-תיק, אמר לאריה כנרתי כתב "דבר" כי ברצונו להיות שר-החקלאות, "זה קוסם לי ומתאים לי, יותר מאשר לעניני תפוצות, אך לא אתבע את תיק החקלאות מראשי הממשלה ולא אשלח שליחים אליו בענין זה".

ראשית, לא תשלח, כבר שלחת, נכבדי-ראש-הממשלה, לוחשים לי, קורא דבר ראשון בבוקר, "דבר".

אבל למה לך להיות ככלב השב על קאו, עשית די בחקלאות. די והותר. מן הראוי שתפנה את מרצך לתחום חדש. אולי חינוך. גרי ישר לך נסיון בכונן דא. גמרת שתי אוניברסיטאות, אחת בביר-זית ואחת בבירות. ואולי חלך לבריאות. זה ענין של שעות. עם כמה בולדוזרים אפשר לגלח את הזרפה הנרפה והרחמנית הנקראת נתי-חוליה. גם בכונן דא יש לך נסיון לא מועט אחרי הפתרונות המרשימים שהשגת במהונות הפליטים שבועה ולאחר-מכן בימית ובמחשבה שניה, בעצם מדוע ולא תפוצות. אנחנו מעצמה בין לאומית. המפציצים של חיל האויר מגיעים עד לוב, ובעזרת חלוקת נאוויר אפשר להגיע כמעט לכל מקום בעולם.

וסוף-סוף תוכל לשתות ויסקי אוי-דה-האון, ואיזה גובר של תסוכנות לא יתנבל לך.

אבל החקלאות קוסמת לך.

אחרי שהאדמה הזאת, החבולה והאומללה, דושנה בשנה האחר-רונה, היא בוודאי לא חסרב להצמית לך 501 שערים. נכון לעכשיו.

שתיקתו ההולכת ונמשכת של הרה"מ

הרה"מ שותק. האיש שכל כוחו היה בפיו שותק. בשעה שראש-ממשלה שהיה פועל חקלאי שותק — שתיקתו עושה רושם. בשעה שראש-ממשלה שהיה רמטכ"ל שותק — שתיקתו קתו מעוררת מחשבות. בשעה שראש-ממשלה שהיה ונשאר דמגוג שותק — הוא לא קיים. כמו שהחתול מ, אליס בארץ הפלאות" נמוג ומטאיר אחריו רק את החיוך, כך מר בגין מצווה לגו עתה בשתי-קתו את הדממה.

כשירות לכל הפרשנים המבקשים לפענח את צופן השתיקה של הרה"מ ברצוני להעתיק כאן קטע מתוך "סתיו של פטריארך" מאת גבריאל גרסיה מרקס בתרגום המופת של אמציה פורת.

— — — את הבדידות שאין לה תקנה של עוד שבת חולפת, של עוד לילה בלעדיה, לעזאזל, אילו הסירו מעלי לפחות את כובד הזימים שכבר ראיתי, שזה מה שכואב לי יותר מכל, נאנת, ובוש במצבו, ומישש אותם מקומות בגופו שיכול הוא להניח את ידו הנודדת עליהם ולא תהא מונחת על לבו, ולבסוף הגיח אותה על השבר שנגרע בגשם, הלב כשבר, צורה אחת להם, כובד אחד להם, וכאבם הוא הכאב, אבל קשה ואכזרי מזה, כאילו החזקת את לבך החי והחשוף בכף-ידך, ורק אז הבין מה שאמרו לו אנשים כה רבים בזמנים אחרים, שהלב הוא הביצה השלישית אדוני הגנרל, לעזאזל, והוא פנה מעל החלון והתהלך לו באולם-הקבלה באותו אי-שקט חסר-תקנה של נשיא נצחי שנתקעה לו עצם של דג בגשמתו. ומצא את עצמו באולם מועצת-השרים ושמע ולא הבין, כתמיד, ולא שמע, ועמד בסבל של דין-וחשבון מרדים על מצב אוצרי-המדינה, ופתאום קרה משהו באויר, שר-האוצר השתק, והאתרים הסתכלו בו בעד הבקיעים בשריון הסדוק מחמת הכאב, והוא ראה את עצמו חסר-אונים ובודד בקצהו של שולחן-האגון ופניו רועות מפני מצבו העלוב של הנשיא לכל ימיו שידו על חזהו, שנתגלה ככה לאור היום, וחיוו חרוכים על הגתלים הנוערות הקפואות של עיני צורף-הזהב הקפדניות של חברי שר-הבריאות, שהיה כבוהן את כליותיו ולבו וממשמש את שרשרת שעון-הזהב שבמתניתו, והירות, אמר מישהו, אולי מדקרה היא, אבל הוא כבר הגיח את ידי-הסירוגיית שלו, הקשה מכעס, על שולחן-האגון, וצבעו חור עליו, והוא רקק את מילותיו במשב קטלני של סמכות, אתם ודאי מקווים שמדקרה היא, מטומטמים, תמשיכו, והם המשיכו, אבל דיברו בלי לשמוע זה את זה כי סבורים היו שקרה לו דבר רציני מאוד אם הוא זועם כל-כך, והם מילמלו זאת, והשמועה עברה, והם הורו עליו באצבע, ראו כמה הוא מדוכא שהוא רואה ללפות את לבו, האיש מתפרק, התלחשו, — — —

יכולתי לצטט עוד ועוד מתוך ספר-חובה זה, שהוא סאטירה נוקבת על רודן זקן במדינה של אמריקה הלטינית, אך אולי מוטב שתמהרו ותקנו את הספר בטרם יעלה על דעתו של מישהו מחבריהם של פאפו, רייסר ושות' לאסור על הפצתו. בגדה היו עושים זאת בוודאי מוזמן.

להזיל את עקרון ה-45 ק"מ ומיד

ההפגנות ליד בית הרה"מ טורדות את מנוחתו של הדייר העצוב והבודד מרחוב סמולנסקין. סגן שר החוץ (אכן, יש כזה, למי שלא ידע או שכח) יהודה בן-ימאייר העלה השבוע הצעה לחוקק חוק שיאסור הפגנות ליד בתיהם הפרטיים של אישי ציבור כמו ראש הממשלה, שרים, ח"כים וראשי רשויות מקומיות. אריה האן מוכיח סיעת המפד"ל בכנסת, התנדב להכין את הצעת החוק. אין ספק שכעורך-דין, כפרלמנטר וכדמוקרט מובהק, תהיה הצעתו של אריה האן מפורטת ועכוויה בקפידה ואף-על-פי-כן ברצוני להעלות כמה רעיונות למחשבה.

מן הראוי שיוחל כאן העקרון המקודש של ה-45 קילומטרים, ב"שלום הגליל" הוכיחה עצמה מידה זו מעל למשוער. ראשית דבר, היא אלסטית ומתאימה עצמה לצרכים המשתנים בשטח. ואולי מה שחשוב עוד יותר היא זכתה להסכמת לאומית. חיל ההנדסה המנוסה בכונן דא יוכל בקלות רבה לטהר את השטח שמסביב לביתו של נבחר-הציבור-חסין-ההפגנות (להלן גצ"ח) ולגדר אותו, בעוד אנשי השב"כ יוציאו באותה שעה את האוכלוסיה לשפת הים או לגנים הציבוריים (גן סאקר או הפארק הלאומי), כמובן בהתאם למיקום, ולברר אחת ולתמיד מי הוא גורם עוין ומי לא. כמו כן יוכלו בהזדמנות זו אנשי מס ההכנסה ומס רכוש להיכנס באין מפריע לדירות, לבדוק את אמינות הצהרות ההון ולגלות כספות סמויות. כמו במחנות הפליטים בעזה יוכלו אנשי מע"ץ לסלול דרכים חדשות, רחבות וישרות, מבלי להתחשב בתיכנון הלקוי של העבר. האוטוסטראדות תהיינה סימן ההיכר הבולט ביותר של מדינת ישראל ומכל רחבי העולם יבואו תיירים לראות את הישגי התחבורה. האם לא הגיעה השעה להפסיק סוף-סוף את ההתפארות בקיבוצים כפי שנהגו בימי המערה?

אבל דומה שעל עו"ד האן יהיה לפתור כמה בעיות שוליות. אם יש לנצ"ח יותר מדירה אחת, ואין ספק כי לרבים מהם אכן יש, האם יחול כאן העקרון של תשלום מס שבת, כלומר בהטבה הנ"ל הוכה רק דירה אחת, דירת יחיד, כלשון החוק, או שמא יזכו בה גם הדירות האחרות, כולל חוות חקלאיות.

כמו כן יהיה על מר האן להחליט אם דין ה-45 ק"מ יחול גם על דירתה של הידועה בציבור ו/או האהובה ו/או השגל של הנצ"ח. בכל מקרה יש לדון בדבר לגופו או לגופה, אבל חייב יהיה להישמר העקרון, שאם הוולוו של הנצ"ח חונה על המדרכה לפתח ביתה של הידועה בציבור ו/או האהובה ו/או השגל מעל 10 שעות (עטר שעות) שבועיות יחול על ביתה דין ביתו של נצ"ח. (אשתו היא ביתו, אם חשוב יהיה להדגיש את הקשר על החוק אל המקורות העבריים).

משרד מיוחד יוקם כדי לפקח על החלת החוק החדש ופקחים יועברו קורסים באולפנים לעברית במרכזי הקליטה העומדים ריקים מאז חדלה העליה.

על מחלקת המדידות הממשלתית יהיה להנפיק מיד מפות שבהן יסומנו בתיהם של הנצ"ח (נקודה כחולה) כשמסביבה מסומן (בתכלת) רדיוס 45 הקילומטרים.

למותר לציין שעתוני הערב ישמחו לחלק לקוראיהם מפות נצ"ח כשי לחגים הבאים עלינו לטובה. המפה תתעדכן תוך 10 ימים (עשרה ימים) מיום שנצ"ח יעבור דירה או ירכוש דירה חדשה. הדבר יימסר בראש מהדורת החדשות בטלוויזיה וברדיו ויודפס ב"רשומות" ובעתונות היומית.

אזרחים יחויבו לקנות מחוגות על מנת שיזכרו להכניס את השינויים במפות שבבתיהם.

נגרים קטנים מחבלים כרמים

אני נוהג לעיין ב"נקודה" — עתון הישובים ביהודה, שומרון וחבל עזה. לעתים מתפרסם שם משהו בעל עניין. בגליון האחרון מן הראוי לקרוא את רשימתו של יואל בן-נרן. רשימה אמיצה ומקורית על מאורעות השנה האחרונה. ככל שמתמשכת הרפתקת לבנון, כך מורעלת האווירה בארץ. כך גדל העונש על חטא הברית הטמאה עם הצלב הרצחני של ביירות וג'ונייה. שימו לב לשם הזה — יואל בן-נרן. הוא עוד יפתיע אתכם. אני מקוה שהשבט הזה לא יזיק לו בקרב חבריו.

אולם ב"נקודה" אני מעיין גם במודעות, נאמן לאמת הידועה שבמודעות משתקפים החיים לא פחות, ואולי יותר, מאשר בכרוניקה וברפורטזות. אתה למד מי תומך בכספו במתנחלים ומי מבקש לעשות אתם עסקים.

קיבוץ חמדיה שבעמק בית-שאן, המייצר דלחות, מפרסם בחוברת זו עמוד שלם.

עסקים קודמים להנאה.

בבוקר ידכם האחת. חברי חמדיה, אותות במסור, ובערב, בכיכר מלכי ישראל, רחוצים ומסורקים, אתם אוהבים בכרונות של "שלום עכשיו".

האם הפותרת, נגרות בנין כמו בחו"ל" צריכה לשמש אליבי ?

נבואה קטנה

ביום ה' בשבוע שעבר, בעיצומה של שביתת הרופאים, טילפן אלי א', שאר בשרי מקנאיה החרדים של ירושלים. הפעם הוא ייחד את שיחתו הלילית לשביתת-הרעב. הוא דיבר בהמת זעם על רשעותם ואכזריותם של כל הצדדים שאין רחמים בלבם על אנשים מלומדים ביסורים. את דבריו סיים בהבטחה ששביתת-הרעב חס"תיים, אם ירצה השם, עד יום שני.

"מניין לך ?" שאלתי.

"אתה תראה," הבטיח.

ביום שלישי השבוע, י"ז בתמוז, פגשתי בירושלים בפתח ישיבת "קהל יראים" של נטורי-קרתא כשנכנס להתפלל מנחה. הוא הבליע חיוך מנצחים ואמר שלא מופת היה זה כי אם ראייה מפוכחת של המציאות.

"ובכל אופן," דחקתי בו.

"לא היה ספק בלבי," אמר א' והחליק על וקנו, "שפל-כד הרבי פורקי עול תורה ומצוות לא ירשו לעצמם לצום בשבעה עשר בתמוז, אפילו שלא לשמה".